

GREȘEALA VRACIULUI

de Joseph Delaney

CAPITOLUL 1 BANUL REGELUI



Cu lucrurile în brațe, am intrat în bucătărie și am luat sacul gol. Se va însera în mai puțin de o oră, dar așa avea destul timp să merg pe jos până în sat și să adun proviziile săptămânale. Tot ce ne mai rămăsese erau câteva ouă și un cubuleț de brânză de Comitat.

Acum două zile, Vraciul s-a dus în sud să-i vină de hac unei creaturi. Enervant, aceasta era pentru a doua oară, în decurs de o lună, când maestrul meu plecase cu treabă fără să ma ia și pe mine. De fiecare dată zicea că nu era decât rutină, nimic diferit de ceea ce văzusem în timpul uceniciei mele; ar fi fost mult mai de folos să rămân acasă, exersându-mi Latina și încercând să ajung la zi cu lecțiile. Nu m-am certat, dar nici n-am

fost plăcut impresionat. Înțelegi, am socotit că avea alt motiv să mă fi lăsat în urmă – încerca să mă protejeze.

Spre sfârșitul verii, vrăjitoarele din Pendle au chemat Diavolul în lumea noastră. Era întunericul întruchipat în însuși Diavolul. Timp de două zile, acesta fusese sub controlul lor și i se ordonase să mă distrugă. M-am refugiat într-o cameră specială, pe care Mama a pregătit-o pentru mine, și acest lucru m-a salvat. Diavolul își puna în practică lucrurile sale necurate, dar nu exista nicio certitudine că nu va veni după mine iar. La așa ceva nu voiam să mă gândesc. Un lucru era cert: cu Diavolul în lume, Comitatul devenea un loc cu mult mai periculos – în special pentru aceia care luptau contra întunericului. Dar asta nu însemna că mă puteam ascunde de pericol pentru totdeauna. La urma urmelor, eram doar un ucenic, dar într-o zi aveam să fiu un Vraci și să trebuiască să-mi asum aceleași riscuri ca și stăpânul meu, John Gregory. Îmi doream ca și el să fi văzut lucrurile în același mod. Am intrat în următoarea încăpere, unde Alice lucra din greu, copiind o carte din biblioteca Vraciului. Provenea dintr-o familie din Pendle și primise doi ani de practică a magiei negre, de la mătușă ei, Bony Lizzie, o vrăjitoare răuvoitoare, care acum era acum legată bine într-un puț din grădina Vraciului. Alice m-a condus spre o mulțime de probleme, dar în cele din urmă a devenit prietena mea, iar acum stătea cu maestrul meu și cu mine, făcând copii ale cărților lui, pentru a o ține ocupată.

Îngrijorat că ar putea să citească ceva ce nu ar trebui, Vraciul nu i-a permis niciodată să intre în biblioteca lui, și îi dădea de fiecare dată doar

câte o carte în posesie. Fii atent, a apreciat munca ei ca scrib. Cărțile erau foarte valoroase pentru el, o înmagazinare de informații acumulate de generații de vraci – fiecare carte copiată cu grijă îl făcea să se simtă mai sigur în legătura cu supraviețuirea acelei științe.

Alice stătea la masă, cu tocul în mână, și cu două cărți deschise în fața ei. Scria cu mare grijă în una din ele, copiind cu acuratețe din cealaltă. S-a uitat la mine și mi-a zâmbit: nu am văzut-o niciodată să arate mai frumoasă, lumina lumânării iluminându-i părul ei gros și negru și pomeții înalți. Dar când m-a văzut cu pelerina pe mine, zâmbetul i-a dispărut instantaneu și a pus tocul jos.

-Mă duc către sat să fac aprovizionarea, i-am spus eu.

-Nu e nevoie s-o faci, Tom, a protestat ea, îngrijorarea vădindu-se în chipul și vocea ei. Mă duc în timp ce tu stai aici și înveți.

Ea voia binele, dar cuvintele ei m-au supărat și a trebuit să-mi mușc buza ca să mă opresc din a-i spune ceva nepoliticos. Alice era la fel ca Vrăciul – prea protectivă.

-Nu, Alice, i-am spus hotărât. Am fost închis în casa asta săptămâni întregi, și am nevoie de o plimbare ca să-mi limpezesc gândurile. Mă voi întoarce înainte de căderea serii.

-Atunci lasă-mă să vin cu tine, Tom. Și mie mi-ar prinde bine o pauză mică, nu-i așa? M-am săturat de cărțile astea prăfuite. Nu am prea făcut nimic zilele astea decât să scriu!

M-am încruntat. Alice nu spunea adevărul și asta mă enerva.

-Tu nu îți dorești chiar atât de mult o plimbare până-n sat, nu-i așa? E o după-amaiză friguroasă, umedă și mizerabilă. Ești exact ca Vraciul. Crezi că nu sunt în siguranță afară singur. Asta nu reușesc să...

-Nu asta nu reușești, Tom. Problema e că Diavolul e în lume acum, nu-i așa?

-Dacă Diavolul vine după mine, nu prea am ce face. Și nu ar fi nicio diferență dacă ai fi sau nu cu mine. Nici măcar Vraciul nu ar putea să fie de ajutor.

-Dar nu e numai Diavolul, Tom, nu-i așa? Comitatul e un loc mult mai periculos acum. Nu numai că întunericul este mai puternic, dar mai sunt și hoți și dezertori în libertate. Prea multă lume furioasă. Unii din ei ți-ar tăia gâtul pe jumate doar pentru ce ai avea în sacul ăla!

Întreaga țară era în război, dar era și mai rău pentru noi, în sud, cu vești despre bătălii teribile și înfrângeri. Așa că acum, în plus față de dările pe care trebuiau să le plătească fermierii Bisericii, jumătate din recoltele rămase au fost rechiziționate ca să hrănească armata. Acest lucru a cauzat lipsuri și a crescut costul mâncării; cei mai săraci oameni erau acum în pragul foametei. Dar chiar dacă era destul adevăr în ceea ce spusese Alice, nu aveam de gând să o las să-mi schimbe gândurile.

-Nu, Alice, am să-mi port de grijă. Nu te îngrijora, mă voi întoarce în curând!

Înainte să poată spune ceva, m-am întors pe călcâie și am ieșit brusc. Curând, lăsasem grădina în urmă și mergeam de-a lungul aleii înguste care ducea către sat. Noaptea se lungeau și vremea de toamnă se răcise și

devenise umedă, dar tot era mai bine să fii departe de legăturile casei și grădinii. Curând, cunoscutele acoperișuri de plăcuțe cenușii, deveniră vizibile și călcam cu pași mari strada principală, pietruită.

Satul era cu mult mai liniștit decât fusese în timpul verii, înainte ca lucrurile să se fi deteriorat. Apoi, fusese aglomerat cu femei luptându-se cu greutatea coșurilor de cumpărături încărcate; acum foarte puțini oameni erau prin preajmă, și am intrat în măcelărie ca să constat că eram ultimul client.

-Comanda domnului Gregory, ca de obicei, i-am spus măcelarului. Era un om cu o față mare, roșcovană, cu o barbă de culoarea ghimbirului. Cândva, fusese viața și sufletul magazinului său, spunând glume și distrând clienții, dar acum fața sa era sobră și se părea că o bună parte din cheful de viață îi dispăruse.

-Scuze, băiete, dar nu prea am ce să îți dau azi. Doi pui și câteva felii de costiță e tot ce pot să-ți ofer. Și-așa a fost destul de greu să le țin sub tejghea pentru tine. Poate că ar merita să încerci mâine să vii, înainte de prânz.

Am dat din cap, am pus produsele în sac, i-am cerut să le treacă la caiet, apoi i-am mulțumit și m-am îndreptat spre aprozar. Am avut mai mult noroc acolo. Erau cartofi și morcovi, dar oricum nu destul să ne ajungă pentru toată săptămâna. Iar pentru fructe, vânzătorul nu mi-a putut oferi decât trei mere. Sfatul său era același – să încerc mâine, când s-ar putea să aibă ceva mai mult.

La brutar am reușit să cumpăr două franzele și am părăsit magazinul cu sacul atârnat de umăr. Atunci am văzut pe cineva care mă urmărea de peste stradă. Era un copil slăbănog, un băiat care nu avea mai mult de patru ani, cu un corp subțire și ochi mari, flămânzi. Mi-era milă de el, așa că am traversat, scoțând din sac un măr. Aproape că mi l-a înșfăcat din mână și, fără un cuvânt de mulțumire, s-a întors și a alergat către casă. Am ridicat din umeri și am zâmbit în sinea mea. Avea mai multă nevoie de acel măr decât aveam eu. Am pornit înapoi către deal, abia așteptând să ajung în căldura și confortul casei Vraciului. Dar de îndată ce am ajuns la periferia satului, și frunzișul a făcut loc noroiului, starea mea de spirit a început să se întunece. Ceva nu era bine. Nu era sentimentul de frig intens care mă alerta că ceva din întunerci se apropia, dar cu siguranță era ceva care mă neliniștea. Instinctele mă preveneau de un pericol.

Continuam să privesc înapoi, simțind că cineva mă urmărea. Oare era Diavolul? Oare avuseseră Alice și Vraciul dreptate tot timpul? Am pășit din ce în ce mai repede până ce aproape alergam. Nori negri alergau deasupra capului meu și mai era mai puțin de jumătate de ora înainte ca soarele să dispară.

-Calmează-te! mi-am spus. Pur și simplu îți imaginezi lucruri rele.

O plimbare scurtă în susul dealului m-ar duce către marginea vestică a grădinii, și în cinci minute aș fi înapoi în siguranța casei stăpânului meu. Dar, dintr-odată, m-am oprit. La capătul aleii era cineva așteptând în umbra de sub copaci.

Am făcut câțiva pași înainte și mi-am dat seama că nu era doar o singură persoană – patru bărbați voinici, înalți, și un flăcău priveau către mine. Ce vroiau? Am simțit deodată pericolul. De ce stăteau străinii ascunși în apropierea casei stăpânului meu? Erau cumva hoți?

Pe măsură ce mă apropiam, am fost mai sigur că stăteau sub acoperișul format din copacii fără frunze, mai degrabă decât să încerce să mă intercepteze. M-am întrebat dacă să mă întorc și să dau din cap către ei, dar apoi m-am gândit că era mai bine să continui să merg și să mă fac că nu-i observ. După ce am trecut de ei, am scos un oftat de ușurare, dar apoi am auzit ceva pe cărare în spatele meu. Suna ca un clinchet de monedă căzând pe piatră. Mă întrebam dacă nu cumva aveam o gaură în buzunar, și-mi căzuse ceva mărunțiș. Dar nici nu m-am întors bine ca să mă uit pe jos, că un bărbat a și pășit și a înghenuncheat pe cărare, ridicând ceva de jos. Se uită în sus la mine cu un zâmbet prietenos pe chipul său.

-E a ta, băiete? a întrebat el, ținând o monedă către mine.

Adevărul era că nu eram sigur, doar auzisem un *zgomot* ca și cum mi-ar fi căzut ceva. Așa că mi-am pus jos sacul și lucrurile mele, apoi am căutat în buzunarul de la spate, cu mâna stângă, intenționând să scot mărunțișul și să-l număr. Dar, dintr-odată, am simțit o monedă apăsată puternic în mână mea dreaptă, și am privit în jos, surprins, ca să descoper un șiling de argint cuibărit în palma mea. Știam că nu fusese nici unul în mărunțișul meu, așa încât am scuturat din cap.

-Nu-i al meu, am spus zâmbind.

-Ei bine, acum e al tău, băiete. Tocmai l-ai acceptat de la mine, nu-i așa flăcăi?

Prietenii săi au pășit dintre copaci și inima mi-a sărit din piept. Cu toții purtau uniforme de armată, și duceau genți pe umeri. Erau și înarmați – chiar și flăcăul. Trei dintre ei aveam ciomege zdravene, iar unul, cu grad de caporal, avea un cuțit.

Descurajat, m-am uitat către bărbatul care-mi înmânase moneda. Era în picioare acum, așa încât l-am putut vedea mai bine. Fața sa era arsă de soare, și avea ochi înguști, cruzi; avea cicatrici pe frunte și pe obrazul drept – în mod evident văzuse mai multe decât partea frumoasă a problemei. Și el avea grade de sergent pe umărul stâng și un cosor la centură. Aveam de-a face cu o bandă care căutau recruți. Războiul nu mergea bine, iar acești oameni traversau Comitatul, obligând bărbății și băieții să intre în armată, împotriva voinței lor, ca să îi înlocuiască pe aceia uciși în luptă.

-E banul Regelui, pe care l-ai acceptat! spuse bărbatul râzând într-o mod ironic, neplăcut.

-Dar nu l-am acceptat, am protestat eu. Ai spus că e al meu, iar eu mi-am verificat mărunțișul...

-Nu are rost să cauți scuze, băiete. Cu toții am văzut ce s-a întâmplat, nu-i așa băieți?

-Nici o îndoială, fu de acord caporalul, în timp ce mă înconjurau, blocându-mi orice speranță de scăpare.

-De ce e îmbrăcat ca un preot? întrebă flăcăul, care nu putea fi decât cu cel mult un an mai mare decât mine.

Sergentul se aplecă rîzînd și îmi ridică lucrurile.

-Nu e popă, tinere Toddy! Nu recunoști un ucenic de vraci când îl vezi? Îți iau banul câștigat cu greu, ca să țină la distanță așa-zisele vrăjitoare. Asta fac ei. Și sunt destui proști care îi plătesc!

Îi dădu lucrurile mele lui Toddy.

-Ține astea! ordonă el. Nu o să mai aibă nevoie de ele, și sunt bune de pus pe foc, dacă nu pentru altceva!

Apoi ridică sacul și privi în el.

-Destulă mâncare aici ca să ne umplem burțile în seara asta aici, exclamă el, fața lui lumimându-se. Ai încredere în sergentul tău șmecher. Nu-i așa că am avut dreptate băieți? Mai bine să-l prindem la deal, decât la vale. A meritat așteptarea.

În momentul acela, complet înconjurat, nu am mai văzut nicio speranță de scăpare. Știam că scăpasem din împrejurări mai rele – uneori din capcanele acelor care practicau magia neagră. Am decis să mă supun și să aștept pentru o oportunitate și scap. Am așteptat răbdător, în timp ce caporalul luă o bucată de sfoară din sacul său, și îmi legă mâinile strâns la spate. Aceasta fiind făcută, mă întoarse cu fața către vest și îmi dădu un brânci ca să pornesc. Începurăm să mărșalnim repejor, Toddy cărînd sacul cu provizii.

Am mers timp de o oră, întâi către vest, apoi către nord. Părerea mea era că nu știau drumul direct peste mlaștini, și nu aveam nicio grabă să îl arăt lor. Nicio îndoială că ne îndreptam către Sunderland Point: probabil că urma să fiu pus într-o barcă care să ma ducă departe, către sud, unde

armatele se luptau. Cu cât era mai lungă călătoria, cu atât mai mare era speranța mea de scăpare.

Și trebuia să scap, sau altfel puteam să-mi iau adio odată pentru totdeauna de la ucenicia mea.